

Az okos leány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy molnárnak egy takaros, okos lánya, aki olyan okos volt, hogy hetedhét országra elment a híre. Meghallja ezt a király. Odaient, hogy van neki a padlásán százesztendős kendere, fonja meg azt selyemcérnának.

A leány erre visszaizen, hogy van nekik egy százesztendős sövénykerítésük, csináltasson a király abból aranyorsót, akkor szívesen megfonja az aranyfonalat, mert azt csak nem kívánhatja a király, hogy a drága aranyfonalat haszontalan faorsón fonja meg.



Tetszett a királynak a felelet. Megint izen a leánynak, hogy van neki a padláson egy lyukas korsója, foldozza meg, ha tudja.

Megint visszaizen a leány, hogy fordíttassa ki a király a korsót, mert az öregapja se hallott olyat, hogy a színéről foldoztak volna meg valamit. Ez a felelet még jobban megtetszett a királynak. Most meg már azt izente, hogy menjen el a leány őhöz, de menjen is meg ne is; köszönjön is meg ne is, s vigyen is ajándékot meg ne is.

Erre a leány elkérte az apjától a szamarát, felült a hátára, s úgy ment a király elébe. Otthon egy galambot megfogott, két szita közé tette, és elvitte magával.

Mikor aztán a király elébe ért, egy szót sem szólt, hanem meghajtotta magát, aztán a galambot a szita közül elrepítette. Így aztán ment is, nem is; köszönt is, nem is; vitt is ajándékot, nem is.

A király úgy megszerette az okos leányt, hogy mindjárt elvette feleségül.